

París, d'olera 18-11-1942

Estimada teta Dolores. No t'atanyis si no t'és
una carta de pitans; no es sí, i en sua
forma molt convencional. I, puixant en l'altre
lletre, qualcarol a nota convencional! Em penso que
no millor podem servir a la persona més estimada
en aquest món, que una mare com la que
ella ha tingut. És natural que t'enganyis, i
que et convingui la Magimeta quan pensis en
ella; però també deude Magimetas q' el dia de la
boda de la Abuelita, i les Abuelitas estaves. Ara l'
Abuelita és com un Magimeta tant a casa. I si
no ho fet, de sont!

Sic tu t'has quedat al teu lloc. Ja has
pensat que d'aquí pocs mesos, quan el casament
que us ha estat a la tauleta comença a parlar, tu
també et sentiràs dir "Abuelita"? Em faig tanta
fàcia que em penso que jo també t'ho diré.
Estic segura que faràs tan bé el teu paper, que
l'Abuelita t'etaria contemplar i a diré
tota contenta - se li veu, que a filla meua!

Penso molt en tu. Rep una bona
abraçada del

Micela

Estimada Consol. La para costa si molt bonica.
Com tu dius, existia a la mont d'alpari que et
nom es senti que era lliça de la munt alguna
cosa que no podem agafar... Si la mont ja
un mola, si que ja ho seria la vida; si no
era la nos vives, tampoc era m'home de la munt.
El que passa e que vivia com hi ha vida felica
i vida dificil, hi ha tanta munt dolca i munt
amargue. L'almelita era una bona per se felix fins
i tot en mig de la pena que no van faltant al
llarg del seu camí, i la seva munt ha estat plena
de pau. Sentim d'ella!

Ja l'ha passat el record? Al munt. Penso
que la para vivia a la costa de casa on es
parlaven tant del Pere Rosta. No m'havia en
parat de la seva munt, i no en hi cap detall.
Imagino la consternació d'aquella casa!

t'abraça el

Marta